

Er waren eens een visser en zijn vrouw, die samen in een omgekeerde pot woonden vlakbij de zee. Ze werkten hard en ze leefden heel eenvoudig.

Op een dag toen de visser zijn hengel ophaalde, zat er een kleine vis aan de haak.

'Ach, hoor eens', smeekte de vis. 'Laat mij leven, ik ben maar een kleine vis! Ik zou je toch niet goed smaken. Gooi me terug in het water.'

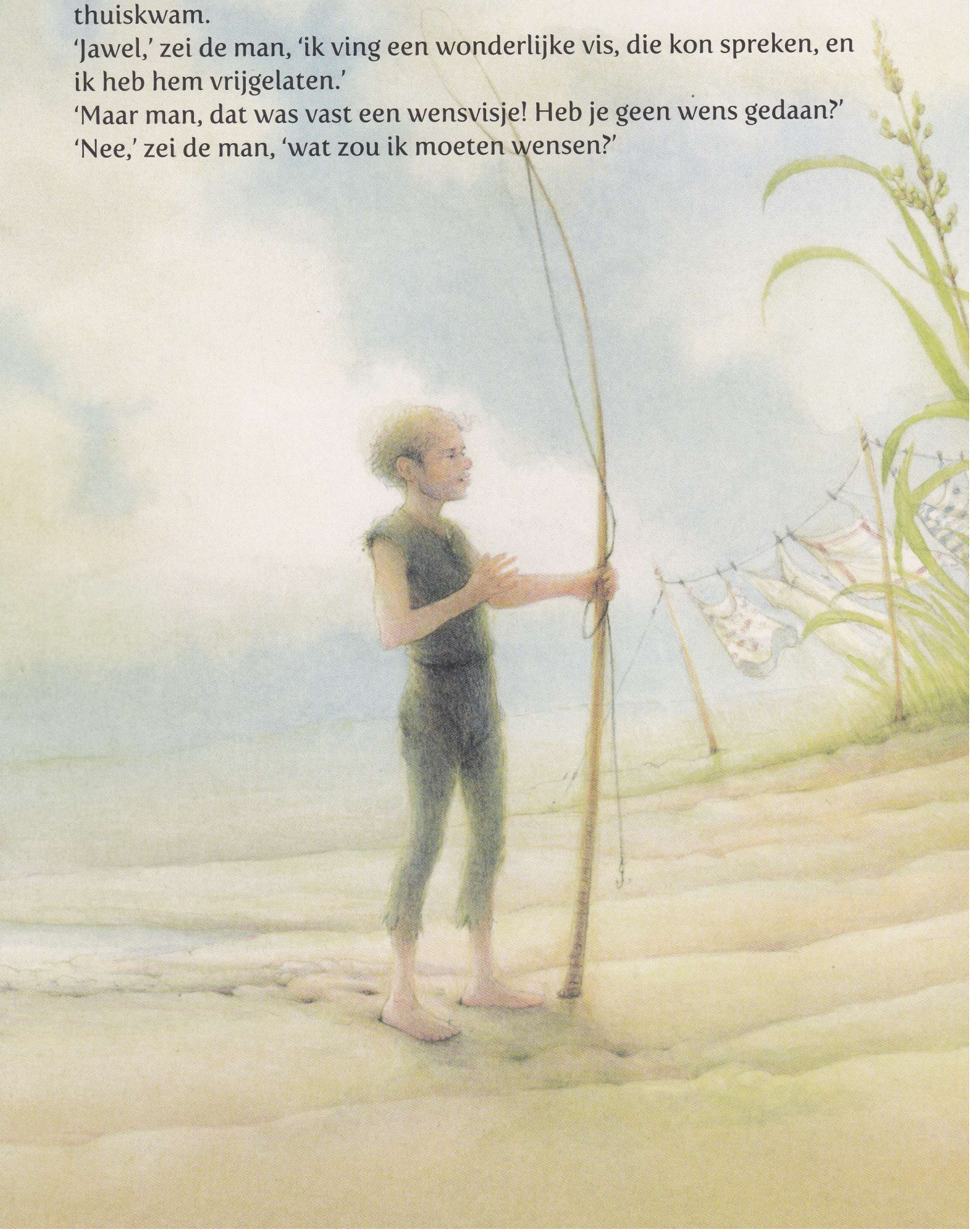
'Ach, arme vis', zei de visser, 'je hoeft niet zoveel woorden te gebruiken. Een vis die kan spreken, had ik toch wel laten zwemmen.'

De visser pakte zijn spullen en ging terug naar zijn vrouw.
'Heb je niets gevangen?' vroeg de vrouw verbaasd toen de man
thuiskwam.

'Jawel,' zei de man, 'ik ving een wonderlijke vis, die kon spreken, en
ik heb hem vrijgelaten.'

'Maar man, dat was vast een wensvisje! Heb je geen wens gedaan?'

'Nee,' zei de man, 'wat zou ik moeten wensen?'

'Ach,' zei de vrouw, 'het is toch verschrikkelijk zoals wij hier moeten leven in zo'n omgekeerde pot! Ik zou me toch liever een hutje wensen met wat dieren en een tuin. Ga terug naar de vis en wens dat voor ons! De vis kan dat best.'

De man wilde liever niet weer naar de vis terug, maar hij ging toch.

